

Súd: Správny súd v Banskej Bystrici
Spisová značka: 5S/2/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0826100019
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Denisa Rybárovej Slivovej
ECLI: ECLI:SK:SpSBB:2026:0826100019.1

Uznesenie

Správny súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Denisy Rybárovej Slivovej (sudca spravodajca) a členov senátu JUDr. Petra Molčana a JUDr. Kataríny Petráň Vinczeovej, v právnej veci žalobcu: COSMO, s.r.o., so sídlom Na priekope 108/33, 010 01 Žilina, IČO: 43 823 351, právne zastúpený: ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA GROŠAFT & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Puškinova 58, 900 01 Modra, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o žalobe na obnovu konania pôvodne vedeného na Správnom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. ZA-30S/222/2022, právoplatne skončeného rozsudkom č. k. ZA-30S/222/2022-130 zo dňa 19.04.2024, takto

rozhodol:

Súd žalobu na obnovu konania odmieta.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou zo dňa 08.01.2026 domáhal obnovy konania vedeného pred Správnym súdom v Banskej Bystrici pod sp. zn. ZA-30S/222/2022, ktoré bolo právoplatne skončené rozsudkom Správneho súdu v Banskej Bystrici sp. zn. ZA-30S/222/2022 zo dňa 19.06.2024. Uvedeným rozsudkom správny súd zamietol žalobu žalobcu proti rozhodnutiu Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 101776437/2022 zo dňa 16.06.2022, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie správcu dane – Daňového úradu Žilina č. 100272499/2022 zo dňa 09.02.2022 o priznaní úroku z nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie apríl 2014. Správny súd v Banskej Bystrici žalobu zamietol s odôvodnením, že daňové orgány postupovali v súlade so zjednocujúcim stanoviskom Najvyššieho súdu SR sp. zn. Snj 36/2019 zo dňa 30.10.2019, ktoré je pre rozhodujúce orgány záväzné, ktorým bola vyriešená otázka ohľadom výšky úroku a počiatku úročenia v tých prípadoch, kedy daňová kontrola bola ukončená do 31.12.2016 vrátane tak, že je potrebné aplikovať § 79a zákona o DPH aj na prípady daňových kontrol skončených pred 01.01.2017. Nebolo na mieste dožadovať sa právneho posúdenia veci tak, ako to požadoval žalobca v rámci žalobných bodov, teda aplikácie § 79 ods. 3 Daňového poriadku.

2. Žalobca ako dôvod obnovy konania uviedol ustanovenie § 472 písm. c) zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“), pričom poukázal najmä na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 152/2025 zo dňa 11.06.2025, ktorý podľa jeho názoru zásadným spôsobom mení právne posúdenie otázky priznania úroku zo zadržovaného nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty, keďže Ústavný súd SR v ňom odmietol doterajšiu aplikačnú prax vychádzajúcu zo zjednocujúceho stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Snj 36/2019 zo dňa 30.10.2019, na ktorom bolo založené aj rozhodnutie správneho súdu v predmetnej veci. Podľa žalobcu z uvedeného nálezu vyplýva potreba posudzovať nárok na úrok zo zadržovaného nadmerného odpočtu s prihliadnutím na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie, najmä pokiaľ ide o zásady efektivity a ekvivalencie, ako aj na konkrétne okolnosti prípadu. Z uvedeného nálezu

vyplýva, že nemožno bez výslovného zákonného základu retroaktívne aplikovať ustanovenie § 79a zákona o DPH na prípady daňových kontrol ukončených do 31.12.2016, pričom zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Snj 36/2019 nemá normotvornú silu a nemôže samo osebe založiť takúto aplikáciu právnej normy daňového práva. Súčasne žalobca poukázal aj na rozsudok Správneho súdu v Banskej Bystrici sp. zn. ZA-32S/11/2022 zo dňa 24.09.2025, vydaný v skutkovo a právne totožnej veci, v konaní toho istého žalobcu proti tomu istému žalovanému o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného o nesprávne priznanej výške úrokov z nezákonne zadržovaných nadmerných odpočtov za zdaňovacie obdobia január 2014, marec 2014 a júl 2014, v ktorom správny súd pri rozhodovaní vychádzal z právnych záverov uvedeného nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 152/2025 zo dňa 11.06.2025 a na podklade podaných žalôb zo dňa 10.11.2022 im vyhovel a rozhodnutia žalovaného zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie s vyslovením právneho záveru týkajúceho sa obdobia a výšky úroku.

V súvislosti so včasnosťou podanej žaloby na obnovu konania v zmysle § 475 ods. 1 SSP žalobca poukázal na dátum prevzatia tohto rozsudku Správneho súdu v Banskej Bystrici sp. zn. ZA-32S/11/2022 zo dňa 24.09.2025, dňa 15.10.2015. Záverom uviedol, že žalobca v čase rozhodovania nemohol poukázať na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS XXX/XXXX a ani rozsudok sp. zn. ZA-32S/11/2022, keďže tieto rozhodnutia v čase vydania predmetného rozsudku ešte neexistovali, a preto nie je možné od žalobcu spravodlivo požadovať, aby sa odvolával na vec, ktorá nebola právoplatne ukončená. Uvádzané rozhodnutia súdov však zásadne menia právny rámec posudzovania výšky a lehoty na priznanie zákonného nároku na úrok za nezákonné zadržovanie nadmerného odpočtu DPH.

Z uvedených dôvodov žalobca navrhol, aby správny súd povolil obnovu konania, zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil na ďalšie konanie, pričom si zároveň uplatnil nárok na náhradu trov konania.

3. Podľa § 472 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) žalobou na obnovu konania možno napadnúť právoplatné rozhodnutie správneho súdu, ak

- a) bolo rozhodnuté v neprospech účastníka konania v dôsledku trestného činu sudcu, iného účastníka konania alebo osoby zúčastnenej na konaní,
- b) Európsky súd pre ľudské práva rozhodol alebo dospel vo svojom rozsudku k záveru, že rozhodnutím správneho súdu alebo konaním, ktoré mu predchádzalo, boli porušené základné ľudské práva alebo slobody účastníka konania a závažné dôsledky tohto porušenia neboli odstránené priznaným primeraným zadostučinením,
- c) rozhodnutie správneho súdu je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie, ktoré je pre účastníkov konania záväzné.

4. Podľa § 477 ods. 1 a 2 SSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napadá, možno rozšíriť len počas trvania lehoty na podanie žaloby na obnovu konania. Dôvody obnovy konania možno meniť len počas lehoty na podanie žaloby na obnovu konania.

5. Podľa § 480 ods. 1 SSP na konanie o žalobe na obnovu konania sa primerane použijú ustanovenia druhej časti tohto zákona.

6. Podľa § 480 ods. 2 SSP žalobu na obnovu konania prejedná správny súd, ktorý o veci rozhodoval. Ak bolo pôvodné konanie skončené rozhodnutím kasačného súdu podľa § 462 ods. 2, prejedná žalobu na obnovu konania správny súd, ktorého rozhodnutie bolo kasačným súdom zmenené.

7. Podľa § 481 ods. 2 SSP dôvodmi žaloby na obnovu konania je správny súd viazaný okrem prípadov, keď nie je viazaný žalobnými bodmi.

8. Podľa § 483 ods. 1 písm. e) SSP správny súd žalobu na obnovu konania uznesením odmietne, ak je zjavne nedôvodná.

9. Podľa § 483 ods. 2 SSP ak sa postupuje podľa odseku 1, žalobu na obnovu konania nie je potrebné doručovať ostatným účastníkom konania na vyjadrenie.

10. Správny súd k inštitútu obnovy konania vo všeobecnosti uvádza, že obnova konania v zmysle procesnej právnej úpravy sa člení do dvoch fáz. Prvou z nich je konanie o žalobe na obnovu konania, ktorej výsledkom je buď povolenie obnovy konania, alebo zamietnutie žaloby na obnovu konania. Až po kladnom rozhodnutí správneho súdu o povolení obnovy konania nasleduje druhá fáza, keď rozhodnutie o

povolení obnovy konania nadobudne právoplatnosť, kedy následne správny súd bez ďalších návrhov vo veci znova koná a žalobu v povolenej obnove konania opätovne prejedná, pričom prihliadne na všetko, čo vyšlo najavo ako pri pôvodnom konaní, tak aj pri prejednávaní obnovy (§ 485 SSP). Zo skutočnosti, že sa zasahuje do právnych vzťahov, ktoré už boli upravené právoplatným rozhodnutím súdu, vyplýva aj povinnosť a zodpovednosť správneho súdu obozretne, dôsledne a s prihliadnutím na všetky okolnosti skúmať danosť dôvodu na povolenie obnovy už raz právoplatne skončeného konania. Tento mimoriadny procesný inštitút môžu uplatniť oprávnené subjekty (§ 474 SSP) len za splnenia zákonom taxatívne vymedzených dôvodov prípustnosti uvedených v § 472 SSP, pričom sa jedná o objektívne podmienky prípustnosti žaloby na obnovu konania. V prípade, že žalobu súd neodmietne, rozhodne rozsudkom o tom, či obnovu konania povolí alebo zamietne (§ 484 ods. 1 SSP). K znovuprejednaniu veci teda dôjde až na podklade samostatného právoplatného rozsudku o povolení obnovy konania (§ 485 SSP).

11. Správny súdny poriadok upravuje tri situácie, kedy možno napadnúť rozhodnutie správneho súdu žalobou na obnovu konania. Takáto žaloba je prípustná len vtedy, ak napádané rozhodnutie v neprospech účastníka je dôsledkom trestného činu sudcu, iného účastníka konania alebo osoby zúčastnenej na konaní, ak Európsky súd pre ľudské práva rozhodol alebo dospel vo svojom rozsudku k záveru, že rozhodnutím správneho súdu alebo konaním, ktoré mu predchádzalo, boli porušené základné ľudské práva alebo slobody účastníka konania a závažné dôsledky tohto porušenia neboli odstránené priznaným primeraným zadosťučinením, alebo rozhodnutie správneho súdu je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie, ktoré je pre účastníkov konania záväzné.

12. Podľa § 472 písm. c) SSP možno žalobou na obnovu konania napadnúť právoplatné rozhodnutie správneho súdu, ak je toto rozhodnutie v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Európskej komisie, ktoré je pre účastníkov konania záväzné. Princíp priority európskeho (únijného) práva je pretavený aj do zásady prednosti rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie či Európskej komisie, vo vzťahu k vnútroštátnemu rozhodnutiu. Každé rozhodnutie vnútroštátneho súdneho orgánu musí byť konformné s judikatúrou Súdneho dvora, resp. s rozhodovacou činnosťou Rady Európskej únie alebo Komisie.

13. Uvedený dôvod obnovy konania je potrebné vykladať tak, že musí ísť o nové rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie (resp. rozhodovacích inštitúcií EÚ), ktorým bol podaný výklad relevantného ustanovenia práva Európskej únie, ktorý je odlišný od výkladu, z ktorého vychádzal správny súd pri rozhodovaní v pôvodnom konaní. Samotná skutočnosť, že účastník konania sa dodatočne dovoľáva už existujúcej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie alebo poukazuje na rozhodnutie, ktoré nepredstavuje nový výklad relevantného ustanovenia práva Európskej únie alebo vnútroštátneho práva, dôvod obnovy konania podľa citovaného ustanovenia nezakladá. Rovnako tak samotná skutočnosť, že účastník konania o existencii takejto judikatúry v čase pôvodného konania nevedel, dôvod obnovy konania podľa citovaného ustanovenia nezakladá. Podmienku záväznosti rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie pre účastníkov konania na naplnenie dôvodu prípustnosti obnovy konania podľa § 472 písm. c) SSP nie je v tomto prípade možné chápať tak, že ide o viazanosť na konkrétne rozhodnutie správneho súdu. Uvedený výklad zodpovedá aj účelu inštitútu obnovy konania, ktorým je odstránenie právoplatného rozhodnutia v dôsledku nových skutočností alebo nových právnych záverov Súdneho dvora Európskej únie (resp. rozhodovacích inštitúcií EÚ), ktoré v čase rozhodovania správneho súdu neexistovali a ktoré mohli mať zásadný vplyv na rozhodnutie vo veci. Súčasne tento dôvod obnovy konania reflektuje požiadavku vyplývajúcu z práva Európskej únie, aby vnútroštátne orgány v odôvodnených prípadoch zohľadnili neskorší záväzný výklad práva Európskej únie vyplývajúci z rozhodovacej činnosti Súdneho dvora Európskej únie a tým aj uplatnenie spomínanej zásady prednosti práva Európskej únie.

14. Predmetný dôvod obnovy konania je potrebné vykladať reštriktívne, keďže predstavuje výnimku zo zásady právoplatnosti súdnych rozhodnutí. Zmyslom tohto ustanovenia je umožniť odstránenie rozporu medzi právoplatným rozhodnutím správneho súdu a neskorším záväzným výkladom práva Európskej únie, ktorý poskytol Súdny dvor Európskej únie, Rada Európskej únie alebo Európska komisia. Otáznou však ostáva skutočnosť, kto rozpornosť vnútroštátneho rozhodnutia správneho súdu s rozhodnutím Súdneho dvora, resp. Rady Európskej únie alebo Komisie konštatuje. Z charakteru konania pred Súdnym dvorom Európskej únie vyplýva, že tento nikdy nekonštatuje rozpornosť vnútroštátneho súdneho rozhodnutia s úijným právom ani so svojou vlastnou rozhodovacou činnosťou (napr. rozsudky

Súdneho dvora Európskej únie vo veciach C-453/00 Kühne & Heitz alebo C-234/04 Kapferer). Vo veci Kühne & Heitz Súdny dvor Európskej únie vyslovil, že príslušný správny orgán má povinnosť pri využití zásady lojality a spolupráce vyplývajúcej z článku 10 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva (teraz čl. 4 ods. 3 Zmluvy o Európskej únii) preskúmať rozhodnutie správneho orgánu po tom, čo zoberal do úvahy výklad príslušnej úpravy komunitárneho práva, ktorý bol prijatý Európskym súdnym dvorom (teraz Súdnym dvorom Európskej únie), s tým, že príslušný správny orgán musí určiť konformne s výsledkom súdneho prieskumu, v akom rozsahu je nevyhnutné obnoviť správne konanie či vydať nové správne rozhodnutie, bez toho, aby boli poškodené záujmy tretích osôb (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 80/2025-34 zo dňa 13.02.2025).

15. Konanie, ktorého obnovy sa žalobca domáhal, sp. zn. ZA-30S/222/2022, sa týkalo preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 101776437/2022 zo dňa 16.06.2022, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie správcu dane – Daňového úradu Žilina č. 100272499/2022 zo dňa 09.02.2022 o priznaní úroku z nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie apríl 2014. Správca dane priznal žalobcovi úrok z nadmerného odpočtu vo výške 678,10 Eur zo sumy vráteného nadmerného odpočtu 9.775,54 Eur, a to pri aplikácii úrokovej sadzby 1,5 % ročne podľa § 79a ods. 2 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty, počítaný od 26.01.2015 do dňa jeho vrátenia. Žalobca v uvedenom konaní namietal najmä nesprávne určenie výšky úroku za zadržovanie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty a domáhal sa zrušenia rozhodnutí daňových orgánov. Správny súd rozsudkom sp. zn. ZA-30S/222/2022 zo dňa 19.06.2024 žalobu žalobcu zamietol podľa § 190 SSP ako nedôvodnú. Žalobca proti rozsudku Správneho súdu v Banskej Bystrici sp. zn. ZA-30S/222/2022 zo dňa 19.06.2024, ktorého obnovy sa v tomto konaní domáhal, nepodal kasačnú sťažnosť, hoci tento mimoriadny opravný prostriedok slúži na preskúmanie zákonnosti a správnosti právneho posúdenia veci Najvyšším správnym súdom Slovenskej republiky. Práve prostredníctvom kasačnej sťažnosti mohol žalobca namietat nesprávne právne posúdenie veci, ako aj prípadný nesúlad s právom Európskej únie, a dosiahnuť preskúmanie napadnutého rozhodnutia ešte pred nadobudnutím jeho konečnosti. Z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie (napr. rozsudky Kühne & Heitz, C-453/00 a Kapferer, C-234/04) zároveň vyplýva, že požiadavka rešpektovania práva Európskej únie neznamena povinnosť vnútroštátnych súdov vždy prelomiť právoplatné rozhodnutie, najmä ak účastník konania nevyužil dostupné opravné prostriedky, ktorými mohol namietaný nesúlad uplatniť. Za týchto okolností nemožno inštitútu obnovy konania chápať ako prostriedok na dodatočné preskúmanie právoplatného rozhodnutia z dôvodov, ktoré mohli byť uplatnené už v rámci riadneho alebo mimoriadneho opravného konania. Skutočnosť, že žalobca kasačnú sťažnosť nepodal, preto vedie k záveru, že napadnuté rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť za stavu, keď jeho zákonnosť nebola preskúmaná v rámci dostupných procesných prostriedkov, a tento stav nemožno následne nahrádzať podaním žaloby na obnovu konania.

16. Jednou z podmienok povolenia obnovy konania je aj povinnosť dotknutej osoby obrátiť sa na správny orgán bezodkladne po tom, čo sa dozvedela o relevantnej judikatúre Súdneho dvora Európskej únie, Európskej rady alebo Komisie. Táto podmienka predstavuje jednu z kumulatívnych podmienok vyplývajúcich z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie (najmä vo veci C-453/00 Kühne & Heitz), za splnenia ktorých je správny orgán povinný preskúmať svoje právoplatné rozhodnutie. Okrem uvedeného sa vyžaduje, aby správny orgán disponoval právomocou takéto rozhodnutie preskúmať podľa vnútroštátneho práva, aby rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť na základe rozhodnutia vnútroštátneho súdu rozhodujúceho v poslednom stupni, a aby toto rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho výkladu úniijného práva prijatého bez predloženia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie. Za splnenia týchto podmienok je správny orgán, vychádzajúc zo zásady lojálnej spolupráce podľa čl. 4 ods. 3 Zmluvy o Európskej únii, povinný zabezpečiť plnú účinnosť úniijného práva, čo zahŕňa aj povinnosť preskúmať svoje skoršie rozhodnutie a v prípade potreby ho zmeniť alebo nahradiť novým rozhodnutím.

17. Správny súd je tohto názoru, že nie sú splnené podmienky v zmysle ustanovenia § 472 písm. c) SSP, pretože toto ustanovenie predpokladá, že súdne rozhodnutie je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie alebo rozhodovacej inštitúcie EÚ. Túto skutočnosť žalobca nijakým spôsobom nepreukázal. V žalobe na obnovu konania zo dňa 08.01.2026 neuviedol, s ktorým konkrétnym, neskoršie vydaným, rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie alebo inej rozhodovacej inštitúcie EÚ je skoršie rozhodnutie členského štátu EÚ, a to rozsudok Správneho súdu v Banskej Bystrici č. k. ZA-30S/222/2022 zo dňa 19.04.2024, ktorý napáda žalobou na obnovu konania, v rozpore. V návrhu len všeobecne konštatuje rozpor s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 152/2025 zo dňa 11.06.2025 v spojení s rozsudkom Správneho súdu v Banskej Bystrici sp. zn.

ZA-32S/11/2022 zo dňa 24.09.2025, čo nie sú súdne rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie.

18. Možno teda zhrnúť, že žalobca nepredložil žiadne relevantné tvrdenie a dôkaz, ktorý by bol relevantný pre prijatie záveru o prípustnosti žaloby na obnovu konania, ale uvádzal tvrdenia, ktoré sú pre prípustnosť povolenia obnovy konania právne irelevantné, a teda nie sú dôvodmi, ktoré Správny súdny poriadok *expressis verbis* pripúšťa ako dôvod obnovy konania, a preto správny súd žalobu na obnovu konania bez jej ďalšieho prejednanja odmietol v zmysle § 483 ods. 1 písm. e) SSP ako zjavne nedôvodnú. Správny súd na dôvažok uvádza, že v predmetnej veci bol viazaný dôvodmi žaloby na obnovu konania, keďže sa žalobca domáhal obnovy konania vo veci (všeobecná správna žaloba vo finančnej veci), v ktorej správny súd je viazaný žalobnými bodmi (§ 134 ods. 1 a § 134 ods. 2 a *contrario SSP*).

19. Správny súd o náhrade trov konania rozhodol podľa § 170 písm. a) SSP v spojení s § 480 ods. 1 SSP tak, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania.

20. Rozhodnutie prijal senát správneho súdu pomerom hlasov 3:0.
Rozhodnutie prijal senát správneho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu je prípustná kasačná sťažnosť, ak to zákon pripúšťa (§ 439, § 440 SSP) v lehote 1 mesiaca od doručenia rozhodnutia správneho súdu, prostredníctvom správneho súdu, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal. O kasačnej sťažnosti rozhoduje Najvyšší správny súd Slovenskej republiky.

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP uviesť

- a) označenie napadnutého rozhodnutia,
- b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené,
- c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (ďalej len „sťažnostné body“),
- d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak

- a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d),
- c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.

Kasačnú sťažnosť možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správnomu súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami.

Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.